

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/65/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215177
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2116215177.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Matúš Staríček v právnej veci žalobcov: 1. Bytové družstvo so sídlom v Trnave, IČO 00 175 480, so sídlom Ludvika van Beethovenova 26, Trnava, 2. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 3. D. B., nar. XX.XX.XXXX bytom C. XX, C., 4. D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 5. D. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 6. G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 7. I. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 8. J. C., nar. XX.XX.XXXX bytom C. XX, C., 9. K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 10. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 11. J. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 12. J. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 13. J. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 14. M. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 15. A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 16. N. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 17. K. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 18. J. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 19. J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 20. B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 21. O. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 22. D. Q. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 23. L. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 24. D. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 25. J. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 26. I. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 27. D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 28. D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., 29. M. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., žalobcovia v 1. až 29. rade zastúpení splnomocnencom: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., IČO 36 662 291, so sídlom Mliekarenská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanej: Prima banka Slovensko, a.s., IČO 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, zastúpená splnomocnencom: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., IČO 36 853 186, so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11C/51/2017-502 zo dňa 3. septembra 2020 vo výrokoch II., III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., III. r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom označeným v záhlaví konanie v časti o zaplatenie sumy 747,27 eura zastavil (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a rozhodol, že žalovaná má voči žalobcom v 1.-29. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.).

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., III. odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 488, § 489 Občianskeho zákonníka, § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 24a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 53 ods. 4 písm. i), ods. 5, ods. 12 Občianskeho zákonníka, § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.3.2010, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho

zákonníka, § 8b ods. 1 veta prvá zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom do 31.10.2018, § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom od 1.11.2018, § 8b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 290, § 298 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2, § 257 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná - banka ako veriteľ (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a vlastníci bytov v bytovom dome na ul. C. XX A. C. v zastúpení správcou ako zákonným zástupcom ako dlžníci uzavreli dňa 23.5.2008 Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/034/08, v znení Dodatku č. 1 zo dňa 15.7.2008. Zo Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/034/08 zo dňa 23.5.2008 vyplýva, že klient - vlastníci bytov v bytovom dome na ul. C. XX A. C. zastúpení Bytovým družstvom so sídlom v Trnave (zastúpené G. R. S., prokuristom) a žalovaná ako banka (ešte ako Dexia banka Slovensko a.s.) uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť klientovi úver vo výške 3.765.861 Sk za účelom zateplenia, rekonštrukcie výfahu bytového domu. Úročenie úveru bolo dojednané v bode 2.2.4. zmluvy, keď celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR plus úrokové rozpätie 0,9% p.a.. V bode 5.5. zmluvy je obsiahnuté dojednanie o tom, že banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi. Z Dodatku č. 1 k Zmluve o termínovanom úvere č. 06/034/08 zo dňa 15.7.2008 vyplýva, že sa ním navýšila výška pôvodného úveru o 218.614,-Sk a zvýšila sa výška splátky. Z listu Dexia banka Slovensko a.s. zo dňa 8.6.2011 adresovaného správcovi vyplýva, že ním banka oznamuje správcovi, že na základe predchádzajúcich spoločných rokovaní k problematike zvýšenia úrokového rozpätia podľa bodu 5.5. úverovej zmluvy č. 06/034/08 sa dňom 1.7.2011 mení úrokové rozpätie predmetného úveru na 2,50 % p.a., s tým, že celková úroková sadzba bude predstavovať hodnotu 6 mesačného EURIBORU + 2,50 % p.a.. Vlastníci bytov uzatvorili s bytovým družstvom v zmysle § 8a zákona o vlastníctve bytov zmluvu o výkone správy, predmetom ktorej je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome činnosti uvedené v zákone o vlastníctve bytov. Uzatvorením úverovej zmluvy týkajúcej sa bytového domu preto práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. V konaní sa žalobcovia domáhali vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná zvýšila od 1.7.2011 úrokové rozpätie z 0,90% p.a. na 2,50% p.a., a to podľa žalobcov na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Suma bezdôvodného obohatenia mala predstavovať spolu sumu 10.228,18 eur, z toho suma 7.222,87 eur ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od 20.7.2011 do 30.6.2016, suma 1.919,39 eur ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od 1.7.2016 do 22.6.2018 a suma 1.085,92 eur ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od 1.7.2018 do 31.1.2020.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu žaloby vo zvyšnej časti tým, že právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie považoval znenie bodu 5.5. zmluvy za určité a zrozumiteľné, teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a contrario). Zo znenia bodu 5.5. zmluvy za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, pričom zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta. Uvedené znenie ustanovenia zmluvy je tak s poukazom na jeho formuláciu zrozumiteľné a určité. Pojem „miera rizika klienta“ sa pritom nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.7. zmluvy, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta. Z výsluchu svedkov G. S. a G. E. vyplynulo, že za účelom uzatvorenia zmluvy o úvere prebehol vždy riadny kontrakčný proces, pripomienkovanie zmluvy sa zo strany správcu udialo za pomoci právnik, pričom po kontrakčnom procese nezostalo žiadne ustanovenie zmluvy neurčité. Žalobcovia v konaní svoj nárok odôvodnili tým, že žalovaná získala bezdôvodné obohatenie plnením na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to s poukazom na

stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 28.04.2016 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/563/2015 zo dňa 10.2.2016. Pokiaľ ide o stanovisko Národnej banky Slovenska, súd prvej inštancie mal za to, že sa Národná banka Slovenska v stanovisku žiadnym spôsobom nevyjadruje k citovanému bodu 5.5. zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1. zmluvy, na základe ktorého ustanovenia však k zvýšeniu úrokového rozpätia v tu prejednávanej veci neprišlo. Pokiaľ ide o rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/13/2018 zo dňa 18.4.2018 a sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.6.2016 sú na prejednávanú vec neaplikovateľné, keďže vychádzajú z iných skutkových okolností. Ak by bola v spotrebiteľskej zmluve obsiahnutá taká podmienka, ktorá by svojim charakterom spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ale bola individuálne dojednaná, nepôjde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Z vykonaného dokazovania navrhnutého žalovanou, a to z výsluchu svedka G. R. S., mal súd prvej inštancie za preukázané, že uzatváranie zmlúv so žalovanou prebiehalo takým spôsobom, že pred uzavretím úverových zmlúv sa uskutočnilo rokovanie, správcovi bol predložený návrh zmluvy na pripomienkovanie, ktorý svedok ukázal právnikovi, nejaké pripomienky, ktoré mali k zmluve, boli akceptované, väčšinou nie. Obdobne vypovedal aj svedok G. L. E., ktorý uviedol, že vždy boli rokovania s predstaviteľmi správcu, kde boli vysvetlené všetky zmeny, pred podpisom bola zmluva čítaná. Znenie každej úverovej zmluvy bolo predmetom dojednávania banky a správcu, pričom správca mal pri kontraktáčnom procese aj pomoc práva znalejšej osoby. V prípade zmluvy o úvere nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca (ktorý je odborne spôsobilou osobou) mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy, a to aj za pomoci právnika. Rozhodujúce je, že kontraktáčny proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a správcom, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť. Spotrebiteľia mali prostredníctvom správcu možnosť zmluvné podmienky si dohodnúť, zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto žiadnu z nich (a teda ani bod 5.5. zmluvy) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. O neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde ani vtedy, ak ide o cenu plnenia, pričom v prípade úroku možno hovoriť o cene plnenia. Ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokovej sadzby aj v prospech spotrebiteľa (keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokovú sadzbu), a preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Bolo preukázané, že správca vedel o aplikácii bodu 5.5. zmluvy od začiatku jeho použitia a voči tomuto postupu po rokovaní so žalovanou už nenamietal, hoci mal viacero možností v spolupráci s vlastníkami bytov riešiť situáciu inak. Čo sa týka oznámenia zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na znenie bodu 5.5. zmluvy, ani prípadné neoznámenie zvýšenia by nebolo dôvodom neúčinnosti alebo neplatnosti zvýšenia, keď takýto právny záver žalobcov z ničoho nevyplýva. Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že správca bol pred doručením listu o zmene úrokového rozpätia informovaný na osobnom rokovaní a následne bol doručovaný list, a teda k oznámeniu zvýšenia úrokového rozpätia došlo aj ústne. Dôvodom zmeny úrokového rozpätia bol podľa svedka G. E. zhoršený rating klienta, čo bolo dané tým, že stúpla nezamestnanosť, vlastníkov bytov nad 55 rokov bolo nad 50%, čím sa zvýšilo riziko nesplácania úveru. Uvedené je v súlade so skutočnosťou, že je všeobecne známe, že v druhej polovici roka 2011 sa prehĺbila tzv. dlhová kríza v eurozóne a došlo k spomaleniu resp. k poklesu ekonomického rastu a nešlo o obdobie hospodárskeho rastu ako sa mylne domnievajú žalobcovia. Zároveň je možné zvýšenie úrokového rozpätia považovať za adekvátne, a to vzhľadom na to, že ustanovenie bodu 12.1.1.1. (ktoré žalovaná neaplikovala) umožňuje za určitých podmienok zvýšenie úrokového rozpätia až do 6,85% p.a.. Keďže vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné považovať bod 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebolo možné dospieť k záveru, že by žalovaná prijala bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov, pretože jej bolo plnené na základe uvedeného platného ustanovenia. Z uvedeného dôvodu súd žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol. Pre splnenie aktívnej vecnej legitímácie je potrebné, aby ako žalobcovia vystupovali všetci aktuálni vlastníci bytov, keďže na týchto (v prípade prevodu alebo prechodu vlastníckeho práva k bytu) prešlo právo pôvodného vlastníka na vydanie prípadného bezdôvodného obohatenia, ktoré patrí do fondu prevádzky, údržby a opráv. Vlastníci bytov tak tvoria nútené spoločenstvo, pričom pre úspech v spore je potrebná účasť všetkých aktuálnych vlastníkov bytov. Keďže žalobcami neboli všetci vlastníci bytov v bytovom dome, hoci suma bezdôvodného obohatenia by v prípade úspechu v konaní patrila do fondu prevádzky, údržby a opráv, aj z tohto dôvodu bolo potrebné žalobu zamietnuť (§ 78 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná sa bezdôvodne neobohatila, bolo by nadbytočné podrobne sa zaoberať otázkou premlčania nároku a vznesenou námietkou premlčania, keďže žalobcom voči žalovanej žiadny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol. Keďže dospel súd prvej inštancie k záveru, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku v bode 5.5. zmluvy nejde, nevyslovil jej neplatnosť.

5. Súd prvej inštancie priznal žalovanej voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď žalobcovia procesne zavinili zastavenie konania v časti istiny 747,27 eur (zobrali v tejto časti žalobu bez zavinenia žalovanej späť) a vo zvyšnej časti bola žalovaná úspešná. Súd prvej inštancie po posúdení všetkých okolností konkrétnej veci dospel k záveru, že tu nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 Civilného sporového poriadku), pre ktoré by bolo potrebné žalovanej náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie označenom v záhlaví vo výrokoch II., III. podali odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedli, že súd prvej inštancie namiesto posudzovania neprijateľnosti zmluvnej podmienky, postupoval svojvoľne hodnotením určitosti a zrozumiteľnosti ustanovenia čl. 5.5 zmluvy, aj napriek tomu, že žalobca sa jej nedomáhal a ani protistrana zrozumiteľnosť a určitosť čl. 5.5 zmluvy nespochybňovala (nebola medzi stranami sporná), a to i napriek tomu, že súd prvej inštancie konštatoval, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah. Súd prvej inštancie v rámci predbežného prejednanja žaloby vyslovil právny názor, že posúdi žalobu s ohľadom jej neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a z toho dôvodu aj nariadil výsluch G. R. S., pričom z absolútne neplatného právneho úkonu právne následky nemôžu nastať. Súd prvej inštancie tak pristúpil k hre právneho zástupcu žalovaného. Súd prvej inštancie teda vykonával svojou činnosťou procesnú obranu žalovanej, ktorá viedla k porušeniu princípu „rovnosti zbrani“, nakoľko sa neplatnosti čl. 5.5 z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky ani nevenoval. Aj dokazovanie vykonanými výsluchmi trpí zásadnými vadami. Z výsluchov G. S. vyplýva, že vedomosť svedka o možnosti zvýšenia úrokového rozpätia bola až následná, po neúspešných rokovaní so žalovanou, teda v roku 2012, kedy boli žalovanou upozornení na existenciu čl. 5.5. Tvrdenie svedka G. E., že dôvodom prehodnotenia úrokového rozpätia bolo zvýšenie nezamestnanosti z 2 % na 14 % neobstojí, nakoľko v histórii SR nikdy nebola nezamestnanosť vo výške 2 %, v roku 2008 bola miera nezamestnanosti na úrovni 8,5 % a k zvýšeniu nezamestnanosti došlo v roku 2009 na úroveň 12,5 %, teda k rastu nezamestnanosti došlo 3 roky skôr, v rokoch 2011 bola nezamestnanosť konštantná, pričom v roku 2012 začala nezamestnanosť kontinuálne rapidne klesať. Zo samotných výsluchov je zrejmé, že prvé zmluvy sa uzatvárali v roku 2006, pričom táto zmluva sa dojednávala hlavne, čo sa týka podmienok poskytnutia a formálnych náležitostí, nakoľko sa jednalo vôbec o nový bankový produkt, pripomienky žalobcu boli akceptované v minimálnom rozsahu a dotýkali sa maličkostí nie podstatných častí zmluvy. Následne sa zmluvy kvôli veľkému počtu čítali sporadicky a ak bolo podpisovaných viac zmlúv v krátkom čase, tak sa im nevenovala žiadna pozornosť a automaticky sa podpisovali, pri podpise sa skontrolovali len základné parametre úveru. Aj vzhľadom na osobu G. S., ktorý pôsobil vo funkcií viac ako 25 rokov, nemožno predpokladať, že by zmluvy podrobne čítal, nakoľko si variantnosť zmlúv ani nevšimol. Dokonca svedok G. S. ani nevedel, že úrokové rozpätie bolo dojednané fixne a že zmluva obsahovala rozhodcovskú doložku. Zmluva preto nebola individuálne dojednaná vôbec, ak boli nejaké jednania ohľadom zmluvy, tak len ohľadom prvej zmluvy v roku 2006 bez právneho odborného posúdenia. Dôvodom zvýšenia úrokového rozpätia neboli dôvody na strane žalobcu, ale na strane žalovaného. Neboli splnené zmluvné podmienky podľa čl. 5.5 zmluvy na zvýšenie úrokového rozpätia (ak by dojednanie bolo platné), pretože skutočné dôvody zvýšenia úrokového rozpätia a úmysel žalovaného podrobne vysvetlil G. E. na výsluchu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že napriek jeho pochybnosti, súd prvej inštancie sa priklonil v celom rozsahu ku skutkovým tvrdeniam bývalého zamestnanca banky G. L. E. a napriek zásadným rozporom v skutkových tvrdeniach svedkov a listinných dôkazov, vyhodnotil dokazovanie v neprospech spotrebiteľov, hoci žalovaná mala postupovať so zvýšenou odbornou starostlivosťou a uskutočniť dokazovanie k procesnej obrane žalovanej sama. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj dlhoročný priateľský vzťah svedkov, je preukázané, že ich svedecké výpovede sú tendenčné, pričom je evidentná snaha svedkov „nepoškodiť sa navzájom“, pričom výpoveď G. E. ako bývalého zamestnanca žalovanej je v rozpore s listinnými dôkazmi a samotnými skutkovými tvrdeniami žalovanej. Podľa bodu 5.5 zmluvy je možné alternatívne meniť úrokovú sadzbu aj z dôvodu „zmeny ratingu Klienta stanoveného Bankou“, pričom na rozdiel od vyhláseného neplatného ustanovenia čl. 4.6 Zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/128/05 z 10.5.2005 obsahuje ešte neurčitejšie a nezrozumiteľnejšie pojmy („v čase ich ostatného posúdenia“ alebo „s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami“). Zmluva neobsahuje definíciu pojmov „miera rizika klienta“ a ani „zmena ratingu klienta“. Článok 5.5 je ešte viac neurčitý, ako článok 4.6, nakoľko odkazuje na variantnosť dôvodov zmeny úrokovej sadzby, na neurčité časové ohraničenie („v čase ich ostatného posúdenia“) alebo na neurčité parametre, od ktorých sa odvíja zmena úrokovej sadzby („s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami“). Aj napriek tomu, že žalobcovia opakovane navrhovali, aby súd prvej inštancie vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v čl. 5.5 zmluvy, súd prvej inštancie sa

touto skutočnosťou vôbec nezaoberal, hoci je pre tento súdny spor podstatná. Podľa názoru žalobcov je právny úkon tak neurčitý a nezrozumiteľný, že sa nedá logicky zdôvodniť argumentácia súdu prvej inštancie o zrozumiteľnosti a určitosti čl. 5.5 zmluvy, ktorej laik, spotrebiteľ v žiadnom prípade rozumieť nemôže. Žalovaná nepreukázala individuálne dojednávanie zmlúv a nepredložila žiadny dôkaz, že by „uzatváranie zmlúv so žalovanou prebiehalo takým spôsobom, že žalobcovi ako správcovi bol zaslaný návrh na pripomienkovanie.“ Banka nepredložila ani jednu mailovú správu alebo záznam z rokovania, že by vôbec kontraktačný proces prebiehal, dokonca v tomto smere žalovaná sa ani nevyjadрила, že by navrhovala dôkaz a tvrdila, že zmluva bola individuálne dojednaná. Túto skutočnosť popreli samotné protichodné vyjadrenia G. S. a G. E. uvedené v ich svedeckých výpovediach. Je jasné, že spotrebiteľia neboli oboznámení so znením zmluvy a ani neovplyvňovali jej obsah, ich vedomosť bola až následná, nakoľko na schôdzi vlastníkov odsúhlasili len základné parametre zmluvy, celý proces potom zastrešoval správca, pričom svedok G. S. potvrdil, že vlastníci mali možnosť sa oboznámiť s obsahom zmluvy až po jej podpise u správcu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že sa nejedná o formulárovú zmluvu, pričom sám pojednával rovnakú zmluvu v rámci 4 súdnych konaní a má vedomosť o minimálne 50 prípadoch, v ktorých bolo znenie zmluvy totožné. Súd prvej inštancie sa nezaoberal ani vykonávaním dôkazov, neoboznámil sa s ich obsahom, pričom stanovisko NBS treba posudzovať a vziať do úvahy v celom jeho kontexte, pričom upozornil, že tieto stanoviská boli tri. Súd prvej inštancie kládol nekonanie žalovanej na zodpovednosť spotrebiteľov a priklonil sa pri nepreukázaní podstatných skutočností zo strany žalovanej v neprospech spotrebiteľov k tvrdeniam žalovanej. Súd prvej inštancie sa nezaoberal predmetom konania, porušoval v priebehu súdneho konania „princíp rovnosti zbraní“, nevykonal právne posúdenie veci vôbec a namiesto toho sa zaoberal výsluchmi, ktoré boli nadbytočné. Súd prvej inštancie sa nezaoberal rozsudkami najvyšších súdnych autorít, hoci obsahovali ucelený právny názor a zjavne sa odklonil od názoru Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR a riešil určitosť a zrozumiteľnosť ustanovenia zmluvy len z toho dôvodu, aby následne mohla žalovaná vykonať dokazovanie G. S. a následne skonštatovať, že zmluva bola individuálne dojednaná. Sám sudca viedol procesnú obranu žalovanej a svojím procesným postupom spôsobil aj inú vadu. Súd prvej inštancie sa nevyvetľiteľne ponáhal aj v prípade výsluchov G. S., ktorému mali byť položené otázky písomne. Súd prvej inštancie zároveň konal nárazovito, roky vôbec nekonal a potom vo vlnách, počas letných prázdnin, prípadne koronakrízy, nárazovito posielal hromadne podania s najkratšou možnou procesnou lehotou 15 dní, aby zahltil právneho zástupcu žalobcov, resp. aby žalobcovia nestihli zareagovať a splniť požiadavky súdu. Žalobcovia považujú za nesprávny aj záver súdu prvej inštancie, že vlastníci bytov tvoria nútené spoločenstvo, nakoľko akákoľvek výplata bezdôvodného obohatenia z Fondu prevádzky, údržby a opráv je účelovo viazaná len v prospech Fondu prevádzky, údržby a opráv, nie je pre jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových prostriedkov. Nie je pravdivé tvrdenie súdu prvej inštancie, že súd koná s individuálnymi žalobcami, čo je tiež zjavne nesprávne. To, že sú v žalobe vymenovaní jednotliví žalobcovia, vyplýva s § 8b ods. 1 zákona o bytoch v znení účinnom do 31.10.2018, pretože správca konal „v mene vlastníkov“, teda uviedol v žalobe ich individualizované mená, nakoľko zákon o bytoch vyslovene určoval, akým spôsobom má správca konať pred súdom. Ak by si však individuálne vlastníci uplatňovali svoje práva, v plnej moci by vôbec nefiguroval správca a žalobu by si vlastníci vo svojom mene podali sami a tak aj udelili plnú moc. Súd prvej inštancie mal vyhodnotiť zmenu žaloby po novele zákona č. 283/2018 Z. z. a po vrátení spisu z Krajského súdu v Trnave tak, že mal návrhu na zmenu účastníkov vyhovieť, nakoľko svojou činnosťou zapríčinil stav konania, ktorý ho následne doviedol k presvedčeniu, že konanie je potrebné zastaviť. V opačnom prípade by bolo upreté právo vlastníkov domáhať sa súdnej ochrany. Žalobcovia sa nestotožňujú s argumentáciou a odôvodnením súdu prvej inštancie týkajúcej sa plynutia premlčacej doby a z toho vyplývajúci rozpor s dobrými mravmi. Žalobcovia napádajú rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti, ktorou priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v plnom rozsahu. Žalobcovia v tejto súvislosti majú za to, že je v rozpore s princípom spravodlivosti, ak súd prvej inštancie zaviazal žalobcov uhradiť trovy konania vo výške 100% žalovanej, najmä z dôvodu, že koná vo vlastnom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov – spotrebiteľov a v danom súdom konaní háji ich práva v súlade s § 8a a nasl. s poukazom na § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a je ich v zmysle zákona zákonným zástupcom. Žalobcovia majú za to, že z pozície zákonného zástupcu slabšej strany – spotrebiteľov, je rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku žalovanej týkajúcej sa náhrady trov konania v plnom rozsahu za nespravodlivé. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že prizná žalobcom žalobou vznesený nárok, prípadne aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

7. K odvolaniu žalobcov sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že súd prvej inštancie neporušil rovnosť zbraní a spor rozhodol na základe riadne vykonaných dôkazov. Obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonal a vec rozhodol až po vykonaní všetkých navrhnutých dôkazov, na ktoré mohli žalobcovia adekvátne reagovať. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo prijaté výlučne na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu. To, že z nich abstrahoval skutkový dej inak, ako ho prezentovali žalobcovia, nemožno považovať za procesnú vadu ani porušenie rovnosti zbraní. Žalovaná považuje odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie za adekvátne, súd prvej inštancie konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané, nie je daný základ nároku. V tomto prípade nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenia žalovanej, ktorá postupovala v súlade so zmluvou. Následne súd nemusí posudzovať ďalšie námietky strán; vrátane námietky premlčania, ani to, či by malo byť bezdôvodné obohatenie úmyselné a mala by sa použiť 10-ročná premlčacia lehota. Potreba skúmania určitosti a zrozumiteľnosti čl. 5.5. zmluvy o úvere vyplynula z podaní a prednesov žalobcov, ktorí tvrdili, že ustanovenie je neurčité. V konkrétnom prípade tak súd prvej inštancie nemal dôvod sám nahrádzať vôľu strán výkladom a skúmaním, či je alebo nie je ustanovenie určité, keďže určitosť a zrozumiteľnosť ustanovení zmluvy v čase jej podpisu bola potvrdená samotnými zmluvnými stranami. Žalobcovia namietajú, že zmluva o terminovanom úvere nebola individuálne dojednaná, pretože do nej údajne nemali možnosť robiť zásadné úpravy, avšak skutočnosť, že správca mal zmluvu o úvere k dispozícii pred podpisom za účelom pripomienkovania, bola pritom riadne preukázaná svedeckými výpoveďami. V údajne totožných zneniach čl. 4.6. a čl. 5.5. úverových zmlúv, žalobcovia sami vyznačili rozdiely, z ktorých vyplýva, že nejde o rovnaké ustanovenia, je medzi nimi rozdiel napríklad aj v dôvode zmeny úrokovej sadzby. Súd prvej inštancie riadne preskúmal všetky predložené listiny a skutkové tvrdenia. Z podaného odvolania nie je žalovanej zrejmé, aké ďalšie prostriedky procesného útoku neboli uplatnené. Časť odvolania, v ktorej žalobcovia hodnotia osobu svedka G. S. a plnenie jeho povinností pri výkone jeho funkcie, neobsahuje žiadne návrhy na vykonanie dokazovania, ktorými by sa preukázala pravdivosť ich tvrdení. Preto pôsobí len ako účelová difamácia svedka, ktorý pravdivo opísal rozhodujúce skutočnosti v neprospech žalobcov. V spore sa celkom jednoznačne preukázalo, že čl. 5.5. zmluvy o terminovanom úvere nie je neprijateľnou podmienkou s poukazom na § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Bolo preukázané, že ustanovenie je individuálne dojednané a aj to, že k zvýšeniu úrokovej sadzby došlo z dôvodu zmeny ratingu klienta (ako to bolo medzi stranami dohodnuté). Žalovaná považuje za správne skutkové zistenia, aj právny záver týkajúci nedostatku aktívnej legitímácie žalobcov. Okrem námietok voči právnemu základu nároku sa žalobcovia domáhajú uplatnenia moderačného práva súdu ohľadom trov konania. Aj keď je žalovaná právnickou osobou, ktorá disponuje určitým počtom právnikov, má právo nechať sa zastúpiť advokátom. Návrh žalobcov na výnimočné uplatnenie § 257 Civilného sporového poriadku je vzhľadom na hromadné podanie veľkého počtu žalôb jedným subjektom nedôvodný.

8. K vyjadreniu žalovanej k odvolaniu sa vyjadrili žalobcovia. Vo vyjadrení uviedli, že súd prvej inštancie sám doplnením predbežného právneho posúdenia dal podnet na skúmanie určitosti a zrozumiteľnosti čl. 5.5. zmluvy. Vzhľadom na účelové výpovede svedkov G. E. a G. S., bolo na zvážení súdu prvej inštancie vyhodnotiť svedecké tvrdenia v ich celkovom kontexte a posúdiť dôveryhodnosť svedkov a ich tvrdení. Z výpovedí svedka G. S. vyplynulo, že nevedel, že sa dá zmluva jednostranne zo strany banky zmeniť. Zo svedeckých výpovedí G. E. ďalej vyplynulo, že ju čítali pred podpisom, nie pripomienkovali, pričom zmluvy sa čítali zbežne, keď sa podpisovali opakovane. Akú verziu zmluvy o úvere mali žalobcovia k dispozícii, ktorú by pripomienkovali, žalovaná (banka) žiadnym spôsobom nepreukázala. Ak žalovaná, spoločnosť poskytujúca úvery so špecifickou odbornou starostlivosťou, nevie predložiť ani jeden relevantný dôkaz, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, je pravdepodobné, že neuniesla dôkazné bremeno a preto je jednoznačné, že podmienka nebola dohodnutá individuálne. Zároveň obdobné zmluvné podmienky boli použité aj v iných zmluvách o úvere, ktoré boli podrobené prieskumu zmluvných podmienok v iných súdnych konaniach v celej Slovenskej republike, čo žalobcovia preukazovali predložením množstva rozsudkov, v ktorých boli zmluvné podmienky zmlúv o úvere žalobcov vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky. Súd prvej inštancie najmä nevyhodnotil vierohodnosť výpovedí svedkov, nakoľko výpovede resp. ich časti si logicky odporujú. Nie je pravdivé tvrdenie súdu prvej inštancie, že súd koná s individuálnymi žalobcami, čo je tiež zjavne nesprávne. Správca aktívne alebo pasívne vecne legitimovaný zastupovať vlastníkov bytov a nebytových priestorov na súde koná vo vlastnom mene, no na ich účet.

9. K vyjadreniu žalobcov k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že žalovaná smerovala svoju procesnú obranu k skutočnostiam, ktoré považoval za sporné súd prvej inštancie v predbežnom právnom posúdení a výsluchom svedkov následne preukázala, že ustanovenie bolo určité a individuálne dohodnuté, nemožno to považovať za vadu konania. K námietke žalobcov o nesprávnom vyhodnotení aktívnej legitímácie žalobcov žalovaná dopĺňa, že záver súdu prvej inštancie je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 29.10.2019 sp. zn. I. ÚS 428/2019 aj s nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 20.2.2020 sp. zn. III. ÚS 302/2019. Námietku, že žalobcovia tvoria nerozlučné spoločenstvo produkovala žalovaná už v duplike a upozornila aj na potrebu dôsledných zmien v okruhu účastníkov procesného spoločenstva. Ak žalobcovia na tieto zmeny nereflekovali, vlastníkom bytov nebolo odňaté právo domáhať Civilného sporového poriadku.

10. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 24Co/7/2021-608 zo dňa 26. januára 2022 v dôsledku podania predmetného odvolania rozsudok súdu prvej inštancie označený v záhlaví vo výrokoch II., III. potvrdil (výrok I.) a rozhodol, že žalovaná má nárok voči žalobcom na náhradu rov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.).

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd uznesením sp. zn. 9Cdo/135/2022 zo dňa 26. júla 2023 rozhodujúc o dovolaní žalobcu v 1. rade dovolanie odmietol (prvý výrok) a žalovanej priznal voči žalobcovi v 1. rade náhradu trov dovolacieho konania (druhý výrok).

12. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodujúc o sťažnosti žalobcu v 1. rade nálezom sp. zn. I. ÚS 61/2024 zo dňa 11. apríla 2024 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/135/2022 z 26. júla 2023 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (výrok 1.), uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/135/2022 z 26. júla 2023 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie (výrok 2.), Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky uložil povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania 530,85 eur a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (výrok 3.) a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (výrok 4.). V náleze Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že Najvyšší súd SR v napadnutom uznesení skoršie rozhodnutie s obdobným predmetom konania sp. zn. 5Cdo/71/2022 a ani rozhodnutia senátu 7Cdo s obdobným predmetom konania (7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023, 7Cdo/86/2023) vôbec nez zmienil, a tým sa s nimi nevysporiadal, čo viedlo ústavný súd ku konštatovaniu, že napadnuté uznesenie nie je presvedčivo odôvodnené, a preto ním došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1. výroku nálezu). Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci najvyššiemu súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci bolo nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2. výroku nálezu) s tým, že najvyšší súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd po zrušení mu uznesenia sp. zn. 9Cdo/135/2022 zo dňa 26. júla 2023 a vrátení mu veci na ďalšie konanie Ústavným súdom Slovenskej republiky opäť vo veci rozhodol uznesením sp. zn. 9Cdo/62/2024 zo dňa 15. apríla 2025 tak, že rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26. januára 2022 sp. zn. 24Co/7/2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd v zhode s dovolacou argumentáciou žalobcu v 1. rade zistil, že obsahovo totožná zmluvná podmienka v bode 5.5. zmluvy o termínovanom úvere č. 06/093/08 zo 16. decembra 2008 v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“, bola už predmetom skúmania v spore vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 14C/21/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom bola vo výroku rozsudku v tejto veci z 13. augusta 2020 sp. zn. 14C/21/2017, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020, vyhlásená za neprijateľnú. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 31. mája 2023 sp. zn.

5Cdo/71/2022 dovolanie žalovanej Prima banky Slovensko, a. s., zamietol a Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 5. decembra 2023 sp. zn. IV. ÚS 617/2023 ústavnú sťažnosť sťažovateľa Prima banka Slovensko, a. s., odmietol. Dovolací súd vo veciach s obdobným predmetom konania (napr. sp. zn. 7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023, 7Cdo/86/2023, 4Cdo/78/2023, 4Cdo/77/2023, 1Cdo/51/2023, 2Cdo/66/2022, 9Cdo/66/2022, 7Cdo/32/2023, 2Cdo/40/2023, 9Cdo/86/2023, 5Cdo/87/2023) rozhodoval o dovolaniach žalobcu v 1. rade proti rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žalôb žalobcu preto, že nepovažoval bod 5.5. zmluvy o úvere za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale za bod platne dojednaný, určitý a zrozumiteľný. Význam tohto bodu bol podľa názoru súdu prvej inštancie zmluvným stranám zrejмый a bolo preukázané, že zmluvy a ich zmeny boli dojednané individuálne, pričom za vlastníkov konal správca, ktorý bol odborne spôsobilou osobou a ktorý mal možnosť znenie zmluvy ovplyvniť. Najvyšší súd na dovolanie žalobcu v 1. rade rozsudky odvolacieho súdu zrušil a veci mu vrátil na ďalšie konania, pričom vo vzťahu k obom dôvodom prípustnosti dovolania uplatneným sťažovateľom [§ 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP] uviedol, že z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/71/2022 z 31. mája 2023 vychádzal ako z prejudikatúry, ktorá už vyhodnotila právnu otázku týkajúcu sa neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá už bola v rozhodovacej praxi dovolacím súdom vyriešená. Viaceré z uvedených zrušujúcich dovolacích rozhodnutí boli v dôsledku ústavnej sťažnosti predmetom prieskumu Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ktorý ústavné sťažnosti žalovanej odmietol s tým, že napadnuté rozhodnutia jednak nepatria do skupiny rozhodnutí, ktoré by pre sťažovateľku vytvorili už nereparovateľný právny stav (išlo o zrušujúce uznesenia, pozn.) a jednak nezistil okolnosti, pre ktoré by bolo nutné, aby aktivoval svoju právomoc a zasiahol do ešte neskončeného konania (IV. ÚS 663/2023, IV. ÚS 79/2024, I. ÚS 111/2024). Vzhľadom na základný princíp vyjadrený v č. 2 ods. 1 a 2 CSP dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nezohľadňuje určenie predmetnej zmluvnej podmienky za neprijateľnú, porušuje právo žalobcu v 1. rade na spravodlivý proces. Dovolateľ preto opodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) v spojení s § 431 CSP. Keďže dovolanie žalobcu v 1. rade bolo v danej veci nielen prípustné, ale aj dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP) s tým, že odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

14. Krajský súd v Trnave po zrušení mu veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky a vrátení veci na ďalšie konanie ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenými subjektami – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), g), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 Civilného sporového poriadku), dospel k záveru, že je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II, III. zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

15. Predmetom konania je požiadavka žalobcov na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 10.228,18 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % zo sumy 7.222,87 eur od 27.6.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.919,39 eur odo dňa nasledujúceho po doručení návrhu na zmenu žaloby zo dňa 22.6.2018 žalovanej do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.085,92 eur odo dňa nasledujúceho po doručení návrhu na zmenu žaloby zo dňa 29.1.2020 žalovanej do zaplatenia, ktoré bezdôvodné obohatenie mala žalovaná získať plnením z neplatnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v článku 5.5. Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/034/08 uzavretej dňa 23.5.2008 medzi vlastníkmí bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ulici C. O. H. XX A. C. zastúpení správcom (Bytové družstvo so sídlom v Trnave) a žalovanou v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta

stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou Bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“ Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že zmluvná podmienka v článku 5.5. zmluvy bola dojednaná individuálne, nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je určitá a zrozumiteľná, nie je splnená aktívna vecná legitímácia, keďže ako žalobcovia nevystupujú všetci aktuálni vlastníci bytov a preto ani nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom nie je dôvodný. Žalobcovia nesúhlasili so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, v odvolaní namietali, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil individuálne dojednanie zmluvnej podmienky v článku 5.5. zmluvy o termínovanom úvere a za nesprávny považoval i argument súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko výplata bezdôvodného obohatenia z fondu prevádzky, údržby a opráv je účelovo viazaná, nie je pre jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcov je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, či konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami a či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

16. S poukazom na dôvody podanej žaloby, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že pre posúdenie opodstatnenosti požiadavky žalobcov na zaplatenie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom bolo rozhodujúcim zistenie, či článok 5.5. zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

17. V zmysle ustanovenia § 455 Civilného sporového poriadku, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

18. V citovanom zrušujúcom uznesení týkajúcom sa preskúmvanej veci (ods. 13.) dovolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/71/2022 zo dňa 31. mája 2023 ako na prejudikatúru, ktorá už vyhodnotila právnu otázku týkajúcej sa neprijateľnej zmluvnej podmienky (článok 5.5. zmluvy o termínovanom úvere), ktorá už bola v rozhodovacej praxi dovolacím súdom vyriešená s tým, že rovnako dovolací súd rozhodol vo veciach s obdobným predmetom konania sp. zn.: 7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023, 7Cdo/86/2023, 4Cdo/78/2023, 4Cdo/77/2023, 1Cdo/51/2023, 2Cdo/66/2022, 9Cdo/66/2022, 7Cdo/32/2023, 2Cdo/86/2023, 5Cdo/87/2023, pričom viaceré z uvedených zrušujúcich dovolacích rozhodnutí boli v dôsledku ústavnej sťažnosti predmetom prieskumu Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý ústavné sťažnosti žalovanej odmietol.

19. Keďže s poukazom na vyššie uvedené záväzné stanovisko a zároveň i na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (Čl. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku) bola predmetná základná právna otázka daného sporu vyriešená tak, že zmluvná podmienka v článku 5.5. zmluvy o termínovanom úvere je neplatná, čo zakladá dôvodnosť nároku žalobcov na zaplatenie od žalovanej predmetného bezdôvodného obohatenia, bolo potom potrebným, aby sa súd zaoberal opodstatnenosťou výšky uplatneného nároku, vrátane prípadného premlčania a za tým účelom vykonal potrebné dokazovanie. Týmito otázkami sa súd prvej inštancie vzhľadom na jeho nesprávny záver, že nejde o neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku, v dôsledku čoho bezdôvodné obohatenie nevzniklo, nezaoberal a potrebné dôkazy nevykonal.

20. Vzhľadom na uvedený záväzný právny názor dovolacieho súdu, ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom

prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľov zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku v napadnutých výrokoch II., III. zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi dovolacieho súdu, bude riadne v súlade s procesnou normou vykonať všetky navrhnuté a v zmysle ustanovenia § 295 Civilného sporového poriadku i nevyhnutné dôkazy pre rozhodnutie vo veci na posúdenie žalobou uplatneného nároku, vrátane obrany proti nemu, skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť a ustáliť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, vysporiadať sa aj so vznesenou námietkou premlčania a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie bude nevyhnutné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2, 3 Civilného sporového poriadku vo všetkých jeho záveroch odôvodniť.

23. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, o náhrade trov oboch odvolacích konaní i dovolacieho konania (§ 396 ods. 3, § 453 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

24. Senát dovolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).